

Контрольна робота № 1

Аудіювання

Василь Сухомлинський **Як Федько відчув у собі людину**

Пішов раз малий Федько з матір'ю на поле картоплю копати. – Вісім років тобі, – каже мати, – працювати час по-справжньому.

Викопує мати кущ, а Федько вибирає з ямки картоплю й у відро кидає. Не хочеться Федькові працювати.

Визбирує картоплю, що зверху, а в землі не хоче копирсатися. Залишив картоплю в одному кущі, у другому.

Мати помітила таку роботу та й каже: – Хіба тобі не соромно? Людина ж дивиться і все бачить!

Оглядається Федько довкола і дивується: – Де ж та Людина? Що вона бачить?

– У тобі, Федьку, Людина. Усе вона бачить, усе помічає, та тільки ти не завжди дослухаєшся до того, що вона тобі говорить. Ось прислухайся до її голосу, вона тобі й скаже, як ти працюєш.

– А де ж вона в мені – Людина? – дивується Федько. – У голові твоїй, у грудях, у серці, – підказує мати. Перейшов Федько до іншого куща, позбирав картоплю, що зверху лежала. Хотів було вже залишити його, аж тут мов і справді хтось докоряє: що ж ти, Федьку, робиш? Порийся, там ще є картопля у землі.

Здивувався Федько, оглянувся. Нікого немає, а мов хтось дивиться на його роботу й соромить. "І справді, мабуть-таки, Людина бачить мою роботу", – подумав Федько, зітхнув, розгріб землю біля викопаного куща й знайшов ще кілька картоплин.

Легше стало на душі Федькові. Аж пісеньки веселої заспівав. Працює він годину, працює другу і все більше дивується. Ледве подумає: "Навіщо так глибоко гребтися, мабуть, уже немає картоплі", а тут хтось і підслухає його думку. І соромно стає Федькові. Але й радісно, ой, як радісно, "Гарний цей друг – Людина", – думає Федько.
(252 слова)